

OTOKAR BŘEZINA:

RUCE

CHVÍLE SLÁVY

*jsem měl, kdy duše volná, v majestátu svém
nad staletími se vznáší světelným, vířícím cyklonem,
odvěké vegetace rozmetá a hospodář na nivách času
v červenci pohledu svého nechává zrátí nová bo-
hatství klasů.*

*A když naplněn úrodou hořel můj dvůr, o kráse ohně
jsem pěl,
o paláci snů, jenž tisícem věží až do hvězd se potápěl:
a když i ten hořel a ironický vítr kolem mne šuměl,
bez výkřiku bolesti zpívat i mlčet jsem uměl.*

*Zem krásnou, jak nikdy nebyla po celé věky, co její let
v temnotách prostorů víří, snů mých mi ukázal květ;
viděl jsem průvody gigantických jar, v záři jejich po-
chodní slunce se tměla,
tisíce pozemských jar do vozu svého zapřažených
měla.*

*Viděl jsem léta královská uléhat na lože purpurné
nádhery,
ukolébaná zpěvnými večery, harf delikátními údery,
měsíčné noci v kouzelných parcích paní, lásky opoj-
ná vinobraní
a pod hvězdami rozjitřenými rozkoše nejsladších umí-
rání.*

*Zahrady zimní viděl jsem, haluze rozkvetlé v křišťály,
jak právě rozžaté lustry ještě se houpaly, duhami za-
hrály;*

jak ledové palmy na oknech tajemství, mrazivým světlem ozářené

a jako zahrady kosmu přiblížené, rozjiskřené a otevřené.

*Však viděl jsem také zem bolestnou, jak byla od věků,
v úsměvu hořkém hovořící k člověku, zrak teskný
zhroužený v daleku;*

*zem jednu z nejchudších mezi svými sestrami
ve vesmíru,
na moři ticha ostrov, jenž mimo smrt nepoznal míru.*

V oblacích času jsem blesky zřel jak apokalypsy ohnivě písmeny,

*césarův pokyn otrokům, krví jak růžemi kvetoucí arény,
zrak muže, pýchu a vůli země, tvrdý bojem, zlomený
vítězstvími,
zrak ženy, rozkoš země, s pohledy vyčítavými, toužícími.*

*A na všechnu slávu svého snu, nádheru noci plamenné,
zapomenul jsem při pohledu na bratří svých ruce zem-
mdlené,*

*krvavé, hněvem sevřené, a v smíchu moře rozvlněného
přeražené údery vesel, když se chytaly člunu přepl-
něného.*

*Řinčení mystických okovů zahřmělo ve snění mém,
a v jeho taktu odvěkém hudbu milionů srdcí uslyšel
jsem,*

*milionů srdcí, jak hvězdy od sebe vzdálených, odci-
zených,*

po sobě tajemně toužících a v mrazivé soumraky pohřížených.

*Na prahu bratří usedal jsem, záhadný cizinec, podvečer,
a v dalekém šumění vod, a v písni větrů a zářících sfér,
o práci země a světě, jenž v hlubinách lásky se přede
mnou šířil,*

*k útěše bratří jsem zpíval, šťasten z úsměvu jejich,
a věřil.*

VEDRA

*Iluse v žáru, jak halucinace umírajících žízni!
Zem jako přezrálá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parazitní, mezi liliemi a jako břechtany do výše
plápolající
přisávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle, v ironickém nárazu číší slaví svou
hostinu knížata noci —*

*Ale jak oblaky nazpět do moře odnášejí útěchu vláhy
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé
kameny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.
Žhavý dech práce stoupá nad žhavý dech země, nad
vlnu žhavější vlna,
úderý tepen na spáncích otroků sviští jak hvízdání bičů,
smrtelně zvažněly zraky. Krutost věků ožívá v krvi:
nebezpečná procitnutí pralesa němého v žáru, kdy
stíny se dlouží
v zimničních pařeništích tropů. A na hlavy milionů
ze hlubin slunce, trhaného křečemi bouří,
lávy sopečné proudy, rozstříklé v prachu oslňujícím,
řítí se v kataraktech.*

*Němé jsou nivy, ponurá města; v zakletých jeskyních
dílen*

na rtech zařatých utichly písně ve vřeten výsměšném
vření,

v úlisném šepotu řemenů, v úpěních ohně a kovů,
v zamlklých modlitbách volajících: Vysvobození! Ať
pochodeň hněvu

blíž ještě k zemi se nakloní z modra a zžehne pavu-
činný květ její!

Syčí ječmenné klasy před zraky ženců předrážděnými,
jak tažení hmyzů, jež usedly na žhavá stébla,
v hněvivém šlehnutí jehel, v klokotném varu
nenávistném. A čekajíce na nahá těla a na rty oněm-
lé žízni,

tvrdě smějí se svedené vody, v nichž jako trsy jiskří-
cích ostříc,
nože pod hladinami, paprsky odražené třesou se z vírů.

A večery se sady zapálenými! Poslední vegetace ohně
na zříceninách! Když jako mystické ovoce osudných
poznání, slunce,

uzrálé v západu horečném, podzimním listí k zemi
padne svou tíží

a puká, plod zesládlý příliš, a z purpurné kůry omam-
nou šťávu,

proud vonný, řeřavící hvězdami jader, víno, šumící
světlem,

vystříkne na rty nesčíslných! Vedra krve a touhy!
Čísemi rajských rozpomenutí jsou srdce! Fermenty žití
a smrti

zdvihly se na dně a v jejich parách myšlenky šílí! Tan-
ce kol ohňů!

Květy, jež rozkoše bouří se lámou! Smrtelná zblednutí v úpalech snění!

Požáry pýchy! Ve zracích zajatců šílenství tvůrčí!

Bolestná procitání tisíce očí z němého množství nedočkavého,

které v úžase tohoto kosmu touží se rozlítí věky!

Hvězdami zjasněné cesty království tvého! Dobytí země a nebes!—

Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!

a tvoje píseň je tichá, jak řeka za horami klokotající,

sladký ptáčníku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj úsměv,

linie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdlení zdvihne-me zraky!

Ach, z bolestné proměny věcí nad Gehennami poznati slávu tvé vůle

a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečství,

zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čísti ji v září!

Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?

Nepotopila by se loď, přetížená nákladem královských darů,

i s plavci?... Hluboké jsou noci v měsíci vedra...

A hvězdy jak zvoní...

HUDBA SLEPCU

*Jdou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci osleplí mystickou vlnou narození,
ke svým vášnivým, kvílícím, hýřícím houslím, ó srdce!
v horečné improvizaci naklonění.*

*Světelná nádhera kosmu, ztracená vyhaslým zrakům,
víří k nim z tónů, změněná na hudbu tajemstvími,
a živé housle jejich, jak plameny v klubko sehnané
větrem,
svíjejí se pod etherných prstů dotyky šílenými,*

*Ke komu kvílí tvá píseň, ó srdce, jak úzkosti výkřik
v hořícím vězení, žhavými pruty zamřížovém?
Jak marně bušící touha po procitnutí
na horkém loži, všemi atmosférami výši zatíženém?*

*Zahrady gigantských květů voní z tvých tónů,
triumfální let duchů v nich slyšíme ze všech nebes
se třást,
v bouři všech blesků v nich pracují slunce svým pluhem
vichřici jisker rozhrnuje z azurných brázd.*

*Všechna moře v nich kypí, do varu zpěněná tisíci vesel,
prostorů šera, jež letem neznámých křídel
se zachvívají,
a vlny času, jež plácí, jak vody čistého zdroje,
kde ruce bratrovražedné svá krvavá znamení umývají.*

*Hořce, jak keře ztracených zahrad, v nich do věků dý-
chají ženy,
v temnotách žhavého větru polibky střásající,
měsíční záře v nich k rozkoši zvoní, jak stříbrné kruhy
nad bílými kotníky zajaté tanečnice.*

*Všechny písně slité v nich víří, jak věky je zpívali bratří,
knížata, proroci, šílenci, světci a zavržení,
disonance všech životů mrtvých, zoufalství svatého boje,
i budoucích jiter, v krvi se šerících, kuropění.*

*Ohnivě propasti země, noční blankyty smrti,
kvetoucí v kosmickém mravu hvězdnými asfodely,
a všechno, co myšlenku hrůzou a závratí jímá
a čeho osleplé pohledy neviděly.*

*Jsou naše duše v tisíciletích exilem země,
slepci osleplí mystickou vinou narození,
v hudbě tvých vášnivých, kvílících, hýřících houslí, ó
srdce,
marně hledají utišení.*

*A když konečně kosmu nejvyšší souzvuk,
milostí objaly v nekonečnost rozpjaté intervaly:
proud slzí a krve z osleplých očí spálil jim tváře
a všechny struny tvých houslí, ó srdce, se potrhaly.*

BOLEST ČLOVĚKA

*Sugescí mdloby ranila nás nepřátelská síla,
ve zracích slunce zajiskřil se tvrdý pohled zlý;
z třesoucích rukou vypadl nám nástroj tvého díla,
na balvan v lomech svých jsme, teskni, usedli.*

*Pot setřeli jsme se svých čel, se smrtí hovořili
pod nebem žhoucím bez hnutí, v rud ironickém jiskření,
a jako děti hlavu svou v klín mateřský jsme položili
myšlenku zemdlenou ve věčný smutek stvoření.*

*A tehdy vlastní moci magickou, tajemstvím rodu svého,
privilegiem skryté slávy své jsme trpěli,
knížata zajatá na rýžovištích vládce vítězného,
střežená neviditelnými dohlížiteli,*

*když na svá města vzpomenou, rozkvetlá nad jezery,
na hvězdy nebe rodného v mystických soumracích
a v tichu vazby své na zvonů hlahol tisícerý
a jásos věrných zástupců při korunovacích...*

RUCE

*V oslňující bělosti světla ležela země, jako kniha písní
otevřená před našimi zraky. A takto jsme pěli:*

*Hle, v této chvíli ruce milionů setkávají se, magický
řetěz,*

*jenž obmyká všechny pevniny, pralesy, horstva,
a přes mlčenlivé říše všech moří vzpíná se k bratřím:*

*V městech, jež z hlubokých horizontů se tmí, tragická
obětiště,*

*a kde slunce, mystická lampa, spuštěná nízko z kleneb
azuritových,*

*krvavě doutná v dýmu, valícím se nad nádražími
a katedrálami,*

*paláci králů a vojsk, parlamenty, žaláři, amfiteátry,
a kde žár milionů srdcí v soumravná nebesa duchů
rozdrážděn sálá, v horečném větru slasti a smrti,
zrní žhavého uhlí, železným nástrojem rozrývané; -*

*v zasmušilých mlčeních nížin, v bolestných předtu-
chách léta,*

*když květem vymřelé proudy sil jarních, jak láva ka-
mení v nepohnutosti,*

*dni, jak dělníci tajemných hutí za sebou plíží
se unaveni,*

*a v krupějích potu jiskří se člověk i zvíře, bratrsky se-
pjati ve jho,*

*pod jedním bičem neviditelným, od východu k západu
šlehajícím;*

*na vlnách moří a duší, kde úzkostné povely plavců,
stržené vírem,*

*kolem stožárů krouží, oněmlé jásotem blesků, když
nebe a vodstva*

slily se v jediný element hrůzy a smrti; -

*u všech výhní, stavů a lisů, v lomech a podzemních
štolách,*

*na staveništích faraónů, kde zapřažení úpí národové
a staví hroby gigantické pánům nad nesčíslnými; -*

*v démonickém pohybu kol, pístů a pák a nad hlava-
mi letících kladiv; -*

*na bojištích, ve hvězdárnách, učilištích, lazaretech, la-
boratořích; -*

*v dílnách mistrů, zamyšlených nad mramorem, kde
dříme*

*svět mocnější hrůzy a slávy a z hmoty odvěkých mrákot
napolo ozářen vstává v blýskotu dlát a v tvůrčím zjit-
řením zraků; -*

*a tam, kde vášeň na sopečných úpatích smrti nechá-
vá kvěsti*

*oranžové zahrady touhy a zrátí vína a jedy nejohavnější
v horečném slunci nikdy nezapadajícím; a kde rozkoš,*

*alchymista otrávený parami svého marného varu,
šílí v halucinacích; - v soumraku tajemství a hudby,*

*kde myšlenka blíží se k místům zapovězeným
a v orchestrech hřmících*

snem harmonie ztracené zakvílí kovy a ze strun

vane proud písní jak vítr prvotní země nad únavou duší;

-

pod gestem panen elektrizujícím, kde jiskří se jara
omamující,
noc osudu zvoní polibků letem, jako rty řeřaví hvězdy
a žena, zbledlá náhle při zavolání svého skrytého jmé-
na, agóniemi
jako po stupních, kluzkých krví, sestupuje k zakletým
pramenům žití,
v úpění věků do kruhu hnaných, v žárlivé vření bytostí
neviditelných,
a s výkřikem hrůzy zpět letí, siná, a bolestnými pla-
meny rukou
k prsům tiskne svou kořist: život, kvílící v setkání to-
hoto slunce; -
v nárazech tisíce vůlí, stržených proudy tvé mystické
vůle,
jediný ve všech milionech pracuje člověk, třesou
se ruce nesčíslné,
z věků do věků v křeči napínají se, nikdy neumdléva-
jící
na obou polokoulích země... V tragickém triumfu snění
jak ruce dítěte hvězdami pohrávají si jak drahokamy,
ale při procitnutí nabíhají a tuhnou, krvavé vraždou,
zmodralé mrazem věků, a v letu země, nad propast-
mi vrávorající,
zachytávají se v zoufalství vegetace její... Šílené ruce
krutého lovce
ve štvanicí živlů! Kletbou ztížené ruce otroka polona-
hého
u šarlatových výhní práce! V sepjetí modlitby úderem
blesku
jak písek ztavené ruce přemoženého! A slzami smyté,

*bělostné, září přetékaající, vždy krvácejícími stigmaty
lásky*

*poznamenané! Magické, léčivé, dotknutí čela čtoucí
myšlenky bratří!*

*Královské, rozdávající! V nebeská ukolébání uspávající!
Zethernělé jak světlo a k ovoci mystických stromů
prodlužující se celým vesmírem do nekonečna!—*

*A ruce naše, zapjaté v magický řetěz rukou nesčís-
ných,*

*chvějí se proudem bratrské síly, jenž do nich naráží
z dále,*

*stále mocnější tlakem věků. Nepřetržité vlny
bolesti, odvahy, šílenství, rozkoše, oslnění a lásky
probíhají nám tělem. A v úderu větru jejich, smysly zha-
sínajícím,*

*cítíme, jak řetěz náš, zachycen rukama bytostí vyšších,
v nový řetěz se zapíná do všech prostorů hvězdných
a objímá světy.- A tehdy na otázku bolestnou,
staletí skryvanou v bázni jako tajemství rodu,
jež prvorození sdělují prvorozeným, umírajíce,
uslyšeli jsme kolozpěv vod, hvězd, a srdcí a mezi slo-
kami jeho,*

*v intervalech kadence melancholické, dithyramb světů
za sebou následujících.*

ZPÍVALY VODY

Mezi dvěma ohni, slunce a země, zakleté bloudíme věky.

*Z žiznivých kořenů žití jsme stoupaly k eterným stvolum,
k nádheře květů, napjatých křečí bolestné touhy,
proudy nummulitových moří, temnotami pralesů dilu-
viálních,*

*královstvími dávného tvorstva gigantického,
jeskyněmi, kde člověk, zvířete tajemný bratr, příští vy-
svoboditel země,*

*tišil u nás oheň své krve, zatížené kletbou,
hořící věčně, neuhasitelný.*

*Hvězdami rosy jitřní třásly jsme se na bojištích,
řekami slzí jsme ohnivé tekly přes popraviště,
k života zrychlujícím se rytům jsme pěly
v mramorových městech*

*pod mosty triumfálními a vlnobitím svých oceánů
v pathosu ironickém jsme hřměly epopej zemí
pohřbených v tisíciletích. Žhavými fermenty ohně
kynuly jsme v eterné ledovce oblačných velehorstev,
nad ukrytým ložiskem zlatého slunce při zapadání,
jak přeludy vzdušné, odražené dálkami kosmu
z obřího světa nádhernějšího.*

*Duhu zakleli jsme v pláč vodopádů a pod hvězdnými
zrcadly moří*

*skrývaly jsme odvěkou válku nesčíslných svých tvorů,
němých a krutých, hlubiny černé blesky ozařujících.
Jak oči hadů fascinující leskly jsme se zrádnými víry*

na řekách šupinatých, ale podobny hřbitovům tisíce hrobů

v zátokách melancholických rozlévaly jsme se jak zapomnutí

a slovy modlitby posvěcující jsme šeptaly vroucně nad magickým varem léčivých zřidel, tisícítvárné.

Před zraky zoufajícího jemné vlny naše se otvírají jako nesčíslné rty, v šílenství věčně se pohybující, oněmlé ranou náhlého poznání hrůzoplného.

Ale vítězové čtou naši ukrytou moudrost se svých výší ze stříbrné mapy, jež sálá k nim z hlubin, jak čáry na dlani noci

a jak na penízi jiskřící ražení písma, cenu udávající; radostné tajemství žití mluví k nim v našich tisíci cestách, jež se všech temen horských se lijí k jednomu moři a z polyfonie pramenů našich, veletoků a oceánů, zpívati slyší jedinou laskavou sílu, jež změnami nesčíslnými hledá pravou tvář země.

A hle! Před pohledem jejich roztráštěné vření milionů rukou

tuhne v jedinou duchovou ruku gigantickou, zem objímající,

jež v slavném a tragickém gestu sochaře, hnětoucího kouli své poslušné hlíny přeměňuje tajemství věcí dle nádhery vidění svého, v mučivé křeči tvůrčí vždy nespokojená.

ZPÍVALY HOŘÍCÍ HVĚZDY

*Každou vteřinu, vždy na svém místě,
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.*

*A zářící sféry duchů sáláme svůdné
krásou.*

*Kolem hlav našich,
aureolami
zlaté vlasy se jiskří,
napínané jak zvonící lasa
vichřicí letu.*

*Do tváří našich, jež v extázi hoří,
chladivě věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice
a v krvi své, jako pohřbené v růžích,
umíráme.*

*Vstupují sestry na naše místo,
běloskvoucí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí,
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdviženém,
zářící předvoj mysteria.*

KOLOZPĚV SRDCÍ

*Stále stejným
zdvihem a klesáním křídel,
v polohách vyšších a vyšších
opakovaným,
nad tíží země
vítězí nádhera letu.*

*O cestách milosti zpívají hlasy duchů,
jak ptáci dávná svá hnízda obletující,
v kouzelných zahradách metamorfos,
mystický zahradníku!*

*Slyšíte tajemné šumění krve? Vření ve zrajícím kvasu
omamujícím? Horečný hlahol v temnu úlů?
Bolestná zaznění srdcí, laděných věky jak struny
pro souznění hvězdná?*

*Zakvílení strun příliš napjatých, přetržených?
A všemi světy letící ohnivý tón
dosaženého souzvuku serafického?*

*Mystická rozpomenutí na objetí slavná milionů,
než tento kosmos viditelný těžkou nádhrou zkvetl
v nekonečnostech?*

*Signály návratu, očekávané všemi bytostmi země,
shromažďující bratrstva lovců
v ironických labyrintech pralesa snění?*

*V lítosti zástupů nad poli zkrvácenými,
v úzkostném blednutí uchvatitelů,
v tajemných vítězstvích ženy,*

*jak plameny na lustru tisícíramenném,
při každém otevření dveří, jimiž se blíží očekávání,
větrem duchové hudby
třesou se srdce.*

*Vítání budťe přicházející!
Vinohrady našich hroznů nejopojnějších
značí vám cestu!
Černé, uhelné stopy našich ohňů,
kde pod jiskřením nebeských světél jsme sedávali,
v mlčení noci o vašem příchodu zpívající;
znamení svatá,
která jsme řečí národů, určených k zahynutí,
na kolmé štíty skal tesávali,
sesuté oblouky bran triumfálních
vladařů našich,
nánosem věků pokryté obelisky
chrámů.-*

*Po tajemství bolesti, smrti a znovuzrození
sladko je žít!*

*Pro neviditelnou přítomnost velkých a svatých našeho
rodu,
kteří jdou mezi námi v zahradách světla
a z dálky všech věků hovoří k našim duším
milostiplní,
sladko je žít!*

*Pro královskou vděčnost přemoženého,
jenž důvěrně položí hlavu svou na prsa,*

*kde žár tvůj mocněji zpívá,
pro objetí přítele v oslnění nejvyšší hodiny naší,
sladko je žítí!*

*Pro nadzemskou vůni prvně rozvitých květů
v extázi písňě, v polibků slávě,
sladko je žítí!*

*Pro vznešenou únavu stavitelů
sladko je žítí!*

*Pro hvězdný duchový pohled
zem ze všech stran současně objímající:
krystalné samoty pólů, pravěků, prahor, zákona, čísla;
tichá moře zkvetlého světla, štěstí, klasů a nocí;
horečné zahrady tropů, krve, žízně a knížecích snění;
tíži všech plodů, jež uzrály slunci viditelnými
i neviditelnými
a jež volají po větrech a po utržení;
víření rojů před odlétnutím; zápasy národů v tisíciletích;
harmonický let země v nádherné linii dráhy její
i v zemětřeseních;
azurná zrcadla nebes i nad ostrovy prokletých malomocenství;
křídová horstva, kde jednou hřímala moře
a kde budou hřímati jednou,
jiskření hmyzu v pralesích trávy,
jiskření světů v nekonečnostech,
jiskření myšlenky v duchových vegetacích nepoznaného.
Pro jemné usmání zraků, neoklamaných gigantskou
Halucinací,*

sladko je žítí! -

Pro krev, která prýští z věků do věků z atletických ramen

vyzdvihujících tíž minulosti, jak závěsy žalárních dveří!

Pro vznešenou příčinu radosti milionů!

Pro tajemnou cenu smrti všech bratří, kteří pro nás umírali

(a všichni co byli, po všechna tisíciletí, na celém povrchu země

pro nás umírali).

Pro všechny setby, zaseté miliony rukou a nesklízené!

Pro dráždivý lesk a nebezpečnost všech moří nepřeplytých!

Pro každou píď země, jež určena je za bojiště vítězství našich

a proto květy a zlatem je tajemně poznamenána!

Pro všechnu krásu na tvářích nerozsvícenou,

vinu neusmířenou, kameny v chleby neproměněné,

bohatství bratřím nerozdaná, polibky na rty čekající,

sladko je žítí!

Pro výkřik srdce osamělého

když zajásá v úzkosti svojí jako pták zabloudilý,

jenž našel bratrské množství zpívající,

sladko je žítí!

Pro vichřice, převraty, bouře! Paroxysmy lásky a vůle!

Války duchů!

Věčně žhoucí a žíznivá úsilí sjednocující!

Pro mystické účastenství naše

*v práci všech dobyvatelů,
kteří poznamenávají události jak stádo ke střížím
vypáleným znamením určení svého,
vládnou nad ohněm a bolestí milionů
a smrt posílají na svá pole jak žence
a do svých lomů jak lamače kamene k stavbě
(jak zástup v úžasu k jednomu místu pohlížející
nechávají za sebou věky;
a království, jako lodě, do nichž ze břehu skočili plavci,
až k převrnutí pod jejich vzpřímením se zakolébají).
Pro silnou rozkoš rozdrcen býti jako vlna,
pohybem bratrského oceánu majestátního
a jako trs bílého květu trysknouti k výši pěnou
při úderu o skaliska země zaslíbené.*

*Pro skrytá jara harmonická
složená v zapředení všech věcí
jak motýlí křídla blankytů večerem opalizujících,
šupinami hvězd rozjiskřená,
sladko je žíti!*

*Pro blížící se příchod jasného člověka tajupného,
jenž jediný v milionech bratří, co budou a byli,
nad prostorem vítěz,
promění zemi od pólu k pólu dle svaté tvé vůle
a myšlenkou, která od poslušných sluncí
se učila lehkosti, tanci a písni,
usedne ve tvé tajemné radě
mezi knížata kosmu –
sladko je žíti.*

DITHYRAMB SVĚTU

*Zářící zrození i hasnutí
milionů sluncí
do tmy věků se tříští
dlouhými rychlými blesky,
jak zazrcadlení světla
na čepeli nože štěpujícího,
při každém horečném pohybu ruky
mistra.*

*Světy za sebou následující v tajemství času!
Gigantická jara věčného tropu!
Koberce mystických stupňů!
Údery krve omlazující!
Znova a znova se navracející,
vždy duchověji burácející,
vichřice vášní!*

*Okřídlená semena letící tisíciletí,
klíčivá i uprostřed ohně!
Rozkoši ruky polouvřené, zasévající!
Stříknutí žhavého zrní přes propasti kosmu,
mléčné dráhy!*

*Blankyty nesčetných zemí svítící jako pomněnky jarní,
na březích řeky extatické,
jež letí v rozpjatou náruč
moře tvého!*

*Klokotná víření s arktických výší
roztříštěné ledy s sebou unášející,
krystalná loďstva
mrtvých světů!
Golfické proudy lásky!*

*Svaté žně Slova!
Z pramene každého zrna
veletok klasů!
Nad každým místem, kam padlo,
i nejukrytějším,
tisíce červenců v ohni!*

*Duševní kosmy!
Plující zahrady, šilící ptactvem,
země snění!
Žhavými růžemi sršící protuberance
tvůrčích sluncí!
Světy zapalující,
světy zhasínající
víry spravedlnosti!*

*A všechna slunce,
kroužící kolem věčného slunce
neviditelného,
zářícího hrobu čekajícího,
tajemství nového kosmu
skrývajícího,
mlčenlivého!*

*Na rtech, jež láskou se třesou
jak vonným větrem
silným a oživujícím,
přes oceány
zní vaše píseň, o paní,
novorozencům.*

*Ukolébavka milionů
celým vesmírem otřásající,
v jejím rytmickém taktu
houpou se bolestné země,
kolébky duchů.*

TICHÝ OCEÁN

*Hlas našich slaviců v tvém šeru jiskřil se. A poupata
jak hudba vřela při rozvíjení. Tep srdcí vesel úder ...
V lanoví zvonil jitrní vítr tvůj a zrcadlená do zlata
zem táhla kolem nás, jak nábřeží královské nádhery.*

*Však před námi a nad námi, nad mysteriem hlubin
tvých
oceán tichý světů neviditelných tisíce hořel drah,
a stále jemnější, jak vodopádů šum ve sluchu nemoc-
ných,
žal země, navždy ztracené, se slíval v našich myšlen-
kách.*

*Na květy její vzpomněli jsme, žádostivě vonící
a v skrytém ohni jejím vznícené, jak přiblížení rtů;
na každou lásky vteřinu, jak zabloudilá včela zvonící,
když o sklo oken naráží do zledovělých blankytů.*

*Na slova soucitného schýlení, extází svatý nach,
a na hlas duše andělský, když bouří krve tiší mocí
svou,
na vize proroků, v nichž jako větrem pozdvižený prach
pod koly tvého vozu triumfálního hvězd miliony vrou.*

*Na slunce konejšivé pousmání v zoufalosti dní,
když náhle vzeplá na věcech, jak zlacení tajemných
nápisů,
na vlídný pokyn hostitelky zástupů, když pole obilní*

*se zaskví z obzoru, jak skývy bělostné na míse
z jaspisu.*

*Na noci za námi, v jichž nebezpečném ztišení
jsme bloudívali, cizinci, jak v pralesích melancholic-
kých krás,
co zatím z dalek úpělo tvých splavů věčných šumění
a ze tvých mlýnů zakletých kol monotónní ráz.*

*Jak všechno tichne z těchto míst! Po moři němém ves-
lujem,
slavíci letí v dálce před námi, nad námi výše bez hlasu...
Však naše zraky odměnou, čím víc se břehů země
vzdalujem,
tím čistěji zří prvotní nádheru její svatou v úžasu.*

CHVÍME SE NAD MOCÍ VULE

*Hvězdami úsměvů, s hypnotizujícím strnutím
ve zracích,*

*v závojích blesků a síly, i v letargiích, jak sníme,
obraz náš, v druhého světla všudypřítomných vibracích,
v tisíci duší, které jsme v životě potkali, dříme.*

*A každou vteřinou někde v dálce mihne se fantomem
cestami vnitřního ticha, nad sněžnou čarou
v bratrských krajích,*

*v jeskyních s výdechem mámivým a ve podvědomém
a ve snů výstražných, nepochopených jinotajích.*

*Tvář naše zdobnělá, dle rodných, dědičných příznaků
modelovaná smrtí, jak v nervózních dotycích dláta,
a zase duševní, prýštění měsíčné z jemného oblaku,
v zrcadlo dechem zamžené v stříbrných liniích sváta,*

*z vln našeho hlasu se nořící, pohybem jejich zvířená,
z hořkého dýmu rostoucí nad uhlím krvavým dávné-
ho slova,*

*v extázích lásky jak tiché slunce v nesmírně zdvižená
nad zemí čistou a zářnou jak zimní zahrada diamantová...*

*O Přísný, jenž nad všemi prostory, nad větry staletí,
zrakům duší, od věků do věků bdícím, jsi ponechal
vládu!*

*Chvíme se nad mocí své vůle, jež v tohoto života za-
kletí
zbyla nám jako dědictví knížecí z tajuplného pádu ...*

*Tisíce dechů sladkých i otravných v dechnutí našem
ožívá,
k tisícům smrtí i slavností volají pro věky ulité zvony,
a vlna, kterou jsme pohnuli, nekonečnem se rozlívá,
zrádná i uzdravující, v příbuzenství bratrů na miliony.*

*Učiň svatým náš přízrak! A tam, kde umdlení přináší
v zápase,
a zmatek vojů v den rozhodující, oblakem černým ho
postří!
A tam, kde nepřítel mystický do pláštíků světla skrývá se,
sugesci pohledů našich září svých paprsků zostří!*

*V mukách těžce umírajících, v milenců samotu důvěrnou,
s šepem o vykoupení všech lidí ať jemný se zvedne
a na města ozářená v předvečer slávy ať rukou svou
ethernou
ukáže bratrům (ó hvězdy!) v šílenství půlnoci sebevra-
žedné!*

STRÁŽ NAD MRTVÝMI

*Po utišení nesčíslných požárů,
když soumraky, jak popel plný jisker, v závějích
se položily mezi válcíci tábory,
svých sladkých bratří hledat vyšli jsme
v příměří.*

*A podle blednoucího vyzáření aureol
jsme krásné hlavy jejich poznali,
opřené o kamenné polštáře
jak ve snění.*

*Však páry jitra nového se srážely
na jejich čelech rosou smrtelnou,
a v onen večer, který šero své
nad tisíci dní našich rozestřel,
pod všemi polibky jsme cítili jich tahy tázavé
a vynucený jejich úsměv záhadný. -*

*Bdít budeme nad stany bratří spících, v modlitbách,
a stromy, vody, země, budou s námi teskniti
i města přátelská. Uprostřed černých oceánů zničení
ostrovy mlčenlivé budou naše sny
a loďstva mrtvých, v horká pásma plujících,
na horizontech silných světél uzříme.*

*Nehoří všechny květy tvé se všemi hvězdami
nad hroby nesčíslnými, jak lampy náhrobní
za večerů v oktávu tajemném tvých vítězů?*

*A nestvořil jsi miliony jazyků
od hořkých povzdechů trav a mečů pokorných
až k výmluvnosti plamenů a bílých sluncí v zoufalství,
by zakvílely v tisíciletích tíž kletby tvé,
žal věcí pomíjejících?
A ze všech břehů kosmu nepláče
šílenství rukou marně rozpjatých,
tep srdcí oddělených nekonečnostmi?
Hřmí ve všem žíravé tvé proudy propastné,
vře jimi kámen, krev i myšlení,
oblaky věcí věčný vítr v nesčíslné formy přelívá
a místa jednoho se netkl nikdo rukou ani myšlenkou
dvakráte.*

*A naše vlastní bytost záhadná!
Na hranici své žalmy pějíci
v šarlatném plášti plamenů!
A s lehkostí, jak obraz nekonečna ve zracích,
tíž provinění tajemného nesoucí,
sen tragický tohoto vesmíru!
V ohnivých řasách měnivých a nádherných,
jež do tváře jí šlehají tvým větrem zdouvané
a vesmír dávají jí zříti plameny jak závojem,
v třesení zatajeném stojí vztyčená.
A rozjařená jako v šílenství
tisícům smrtí v ironické tahy pohlíží,
z všech černých rukou přijímá číš halucinací
a ve přípitku extatickém životu
a slunci, smíření a nadějším
až ke dnu v temné rozkoši ji dopíjí
a dychtivě svou ruku vztáhne po nové a po nové,*

*od věků k věkům nenasyčená,
rty žárem žízně v jedno s číší ztavené,
při každém odtržení ledového kovu
krvácející.*

*Dni naše nocí odděleny jsou,
však naše noci jako vlna vlny dotýkají se
všech nocí vesmíru.*

*Setkání naše odloučením jest
a odloučení naše setkáním
a v setkání i odloučení bolest jediná,
jíž nejvyšším jest výkřikem
mlčení. -*

*Však ráno, v šiku svém až státi budeme,
kruh slunce žhavý, k zemi obrácen,
polnice měděná v tajemných rukou, září zastřených,
hromovým hlaholem se zachví válečným.*

*A smrti poselství,
zvuk letem vibrujících šípů světla nejtajnějšího,
včel hudba mystická nad vegetací duchů vířící,
melancholický úder tvého ladění pro výši tonů
v hymnech vítězství*

*po věky znějící - nad naší hlavou zazvoní:
signály z nejžhavějších ohnisk tvého bojiště,
jež vyvolené volají na křídla neviditelná,
by kryli útok těžkooděnců tvých, zápasících na zemi.*

*Všech duší hloubkami se rozhlaholí najednou,
a tisícero násobné se roztříští tvým celým stvořením,*

*chodbami nesčíslnými tvých labyrintů mlčících,
žaláři podzemí a zahradami jar
i galeriemi tvých liliových světél kouzelných.
Co naše bolest v těchto jistotách a závratích
a oddanostech, jejichž gesta podobná jsou zoufalství!?*

*V jiskření úsměvů jak v hledí oslňující
svých tváří sinou bledost ukryjem,
a k bratřím obrátíme zraky radostné
jak prameny, v nichž jitřní slunce odrazilo se:
i budou podobenstvím zdroje svatého,
kde jako zrna písku, k výši zdvižená
všech vodstev rovnováhou tajemnou,
souhvězdí rozmetená ethernými vlnami
v azurech bolesti a spravedlnosti
se usmívají zlatým vířením.*

ŠÍLENCI

*Bloudíme tajemstvím země, ptáme se věcí mlčenlivých
na jaro, které nepřichází, na květy, které se nerozvíjí;
vždy s jedním pozdravem větrům, jež do věků budou-
cích vanou,
vždy s jednou myšlenkou nedomyšlenou, písní nedo-
zpívanou,
přísakou vázaní svědkové mysterií.*

*Nevlastní děti tvoje, ó země, byli jsme bolesti mlékem
jako na prsou svedených matek svých odkojeni;
kde naši bratři pili z tvých drobných a sladkých pra-
menů vděčně,
před slanými vodami oceánů my stáli, žízniví věčně,
a jenom tragická hudba jich bouří dala nám opojení.*

*K modlitbě díky my klekli, kde nesčíslní tě proklínali,
a plakali jsme tam, kde nesčíslní ti dobrořečí;
hlas náš se jiskřil jak slunce, když bázní oněmly miliony,
a když vítězům k návratu v triumfu hřímala srdce
a zvony,
rty naše, prorocké, stiskly se v mlčení bolestnou křečí.*

*Knížata země i otroci do krve ubičovaní
jak bratři vcházeli v modliteb našich katedrály:
pro všechna čela poznamenaná polibek míru jsme
měli,
snům země nejtěživějším jak povzdechu matky jsme
porozuměli*

a tam, kde bratři obrátili se s hrůzou, my ještě milovali.

*V úsměvech krásy i v přítulných pohledech věcí
hořelo pro nás hrobové světlo našeho zasvěcení;
z ticha agónií k nám vyvřel polibků dychtivý šepot,
z ticha hnusu a umdlení - mladistvých křídel jásavý
tepot,*

*z ticha rozkoše - mlčení vnitřního ohně, v němž pra-
cují zatracení.*

*Od jitra k večeru svému šli jsme jen přes věky příští:
když jsme se bratřím nejbližší zdáli, nejvíc
se vzdalovali;*

*nejchudší, ze vzácných světel, mramorů, tajemných
kovů,*

*k Věčného slávě my stavěli chrámy, nádheru vraceli
slovu,*

*a pokorní, jménem tvé mystické moci nad dušemi kra-
lovali.*

*A ač jsme nesčíslnými životy žili, žárem všech květů
kvetli,*

*sluncem své lásky jak oblak pozdvihli v azur iluzí ves-
mír celý,*

*k zvířatům ve jhu se skláněli jako k bratřím zakletí svého,
všech početí cítili slast a v lůnech bolestná hnutí ne-
zrozeného,*

a ve svém srdci oheň všech srdcí - stáli jsme osamělí.

*Jen mrtví a z věků příštích se blížící bratři
odpovídali k radostným poselstvím našeho zaslíbení;*

*v prahnutí naší vůle jak omdlévající v poledním žehu
umlkávali, zbledlí, nejdražší naši a našich pohledů
něhu*

*přijímali jen s bázní, jak těžce nemocných nebezpeč-
ná políbení.*

*Za zrádce země vyhlásili nás tajně, když její slávu,
věčnosti jitřní požár, jsme v extázi vítali na kolenou;
o ženě, královně nové lásky, když jasnovidoucí jsme
snili,*

*o muži, vlídném pastýři živlů, knížeti mystické síly,
jenž ovládne bolest v plameny nejvyšší touhy promě-
něnou.*

*O slití všech milionů v Jediného Člověka vykoupeného,
kormidelníka duchové země, jenž k břehům tvých ta-
jemství pluje,*

*ve směru svatých tvých větrů pne plachty, předené ti-
síciletí,*

*a novou řečí, mocnou jako řeč andělů, čistou jako řeč dětí,
květy tvých zahrad neviditelných pojmenuje. —*

*Ale ani v zářících mlhovinách světů nejvzdálenějších
míru jsme nepoznali, moudrosti němé mrtvých jsme
záviděli:*

*nad každou krajinou krásy, kam zrak náš výbojem
dostih,*

*znamení tvého panství suverénního ve všech neko-
nečnostích,*

*před námi hrozivě tmí se vyššími duchy střežené cita-
dely.*

Z blankytu tisíce blankytů vyšlehlo v gigantických polokruzích,

galerie tvé stavby, vždy duchovnějšší, bezmeznou perspektivou;

*od hvězdy k hvězdě, jak roje do nových sídel,
v dráždivém červnu tvé vůle,*

hierarchie duchů se snáší, mystická včelstva jednoho úle,

o sladkém pracují díle s tajemnou písni zádumčivou.

Čím výš, tím hlubší a ukrytější je zápas, osudnější víry tvé slávy;

čím blíže k věčnému moři, tím s větších výší hřmí vodopády

myšlenky naší, co krůpěj, to vyvření ohně v nárazu světů:

*rozdrcena jsou slova jak zrní v stopách tvé bouře
a v letu*

jak popel padají na naše hlavy před majestátem tvé vlády ...

A tehdy, před našimi zraky uzavřenými, nový kosmos se mihl:

jako sloup rudý vedla nás k němu sluncí všech dráha mléčná;

a z řeřavého poháru touhy, kde snění zdroj magický vysech,

žízniví věčně, poslední víno jsme pili na našich tlačené lisech,

nesmrtelností nápoj, zničení tvarů, zmámení nekonečna.

ČISTÉ JITRO

*Když za jitra, snů množstvím zemdlení, jsme vyšli
do zahrad,*

*zem celou, jako duši svou, jsme zřeli v ohni rozkvétat;
i ptali jsme se větrů, vod a stromů, ptáků, včel:
kdo dnešní noci, tajemný, zahradou naší šel?*

*Hrál písek v zlato změněný, kde svaté stopy ležely,
šuměly vody léčivé, jak rozvlněné anděly,
dech každý sílu žití měl jak na sta žhoucích dní,
a v každém pohledu byl úžas znovuzrození.*

*Tíž tajemství svých bolestných jsme přijali jak vůli tvou,
před rozlomením pečeti list políbený s pokorou;
a nepřítel, jenž číhaje u našich usnul bran,
jak unavený posel tvůj byl od nás uvítán.*

*Na nebezpečných samotách, navštěvovaných démony,
sad našich přání jemný kvet jak lilijové záhony,
a nejžhavější, nejsladší, nejžádoucnější z žen
jsme pozdravili, zářící, jak bílé sestry jen.*

MÍSTA HARMONIE A SMÍŘENÍ

*Síněmi iluzí v paláci tvém němí a užaslí jdem,
vždy záhadnější je svět před naším pohledem:
vždy radostnější je smutek, vždy bolestnější je smích,
vždy dvojsmyslnější odpovědi znamení tvých:*

*zářící moudrost slunce, nocí a jiter královský vjezd,
potkání nebes a země, proroctví smrti a hvězd,
melancholická zemdlení léta, jemné radosti za jesení
a v pohledu milovaného nesmrtelnosti oslnění.*

*I přicházíme konečně do křišťalných síní tvých tich,
(šťasten, kdo do nich vešel, šťastnější, kdo nenajde
návratu z nich)
a celé tajemství světa bolestného a nádherného
před námi chví se tam ve světle tvého úsměvu důvěr-
ného.*

*Každý náš krok a pozdrav, úžasu výkřik i vzdech
chodbami blankytů zní tam jak hudba v nekonečno
se šířících ech,
a naše myšlenky nejukrutnější, magickým odrazem
jak souhvězdí nejčistší noci tam viditelný jsou všem.*

*Srdce naše tam vzkvétá jak jaro, hnízdo všech skřiva-
nů tvých,
modro písni a polibků nad hlavami pracujících,
a v jasu, jak by v jedno se slila slunce všech nebes-
klonů,*

dějiny duše své zříme tam v kouzelném zrcadle milionů.

*Jako při Asperges tajemném po stupních světů před
námi jdeš,*

*gestem, jež duhové brány nad věky klene, vše posvě-
cuješ:*

*genia smutek, žen krásu, veselost dětí, rozkoše zahoření,
jemný sen květů i zvířat oddané, nereptající pokoření.*

*Dobrořečíme zemím a městům, klasům a hroznům
všech niv,*

*kdo z našich dlaní se napil, odchází zářiv a sniv
a setkání bratří, i nejmenších, vidíme slavné v úsměvu tvém,
jako setkání knížat s nesčitelným, neviditelným dopro-
vodem.*

*A neznajíce již bolestí jiných než nejtajemnějších
všech ztrát:*

*na prahu vnitřních tvých světů blízkosti tvojí se bát –
dobyvatelé pokorní, za tebou jdeme k tvým zahradám,
a všechna proti nám vyslaná vojska přidávají
se k nám.*

VĚČNĚ ZNOVA

*přemožení, píseň písni počínáme,
sladkostí i hrůzou chví se tajuplných rukou hra;
lánem věků, ženci tvoji, cestu sobě prožínáme,
ale v obzor nekonečný zraje setby nádhery.*

*Na sta sluncí zapadalo v dálku klasů nedohlednou,
ale den a léto duší nad věky se nešeří,
a až naše píseň dozní, neznámí se bratři zvednou,
v struny naše utišené ruce jasné udeří.*

*Dokud srdce hřmíti budou, před slavnostmi zvonů znění,
nad kroužící kouli země kolébat se tanec jar,
tisíci rtů věčná žízeň marně pítí zapomnění,
naděje se k duším blížit pohořími jitřních par,*

*a smrt dokud mlčenlivá půjde městy vířícími,
komnatami svatebními, v rána smyslů líbezná,
nad bojišti kosmickými, sluncí sady hýřícími,
všudypřítomná a moudrá, jemná, vítězná:*

*ruce v písni pozdvížené, rozteskněné, hledající,
jako květy růsti budou do nesmírna, v září tvou;
pod klenbami nekonečna vojska duchů putující
v nový šik se utáboří, hvězdné stany rozepnou,*

*mocná slova harmonická zníti budou v hlahol světů,
předvoj na výpravě duchů v jasné sféry závratí,
a pak s křídly rozpjatými, zastavena ve svém letu,
v bouři času zavěšena, nepohnutě čekati.*

ŽENY

Co zpívá večer nad královstvími, nad městy, nad osenými

*a nad cestami tajuplnými, soumraky zarosenými?
Čí ruce v sadech západů, když pod nebesy zaplanou,
po tisíciletí vám růže trhají jak na přivítanou?*

*Když po dni lásky vracíte se z díla svého zemdlení,
dech černé země stoupá k vám jak věků příštích tušení:
bratrská města gigantská se tyčí v zlatém obzoru,
sen kovů, zahrad světelných a rytmů zvířených
a mramorů.*

*A v sluncích, která míjejí a zhasínají, svítají,
žen bílé ruce rozpjaté se jako záře kmitají,
a z věků do věků vás lákají, prchají před vámi,
a věčným gestem krásy své k vám hovoří jak osud,
neznámy.*

*Ó mocné ruce zářící, kam naši touhu vedete?
Do jakých zahrad procitlých, jež věky snily zakleté?
Do jakých tich, kde zaznívá v žal příliš velké nádhery
zpěv ptáků polárních nad melancholickými jezery?*

*Myšlenek oblaky jak ostrovy do moře světla ční,
pokryté fosforeskující vegetací měsíční
a našich srdcí zachvění je zazvoněním na březích
při odpoutání lodí zakotvených na stříbrných řetězích.*

*A zraků v lásce zhroužení je plavba v němá zamoří,
kde šlehají jak plameny duchových světů pohoří
a jako větve v sebe zapjaté, nesmírná nebesa
se třesou dávným jítrem kosmického pralesa.*

ODPOVĚDI

*Jsmo stížení kletbou: i v letu nejvyšších roztoužení
tíží země jsme podrobeni, do tmy krve své pohroužení.*

*„Jste mocni a nesmrtelní; a vaše duše tajuplná
nese v sobě slunce a jara a vinobraní nescíslná.“*

*V mlčení kosmu, ve středu hvězd, jež hasnoucí zkr-
vavěly,
jak v řetězu strážných ohňů nepřátelských jsme osa-
měli.*

*„Tíží vás odění těžkooděnců: v zápolení,
k vysvobození všech bytostí země jste vyvoleni.“*

*Kleknout na zborcená prsa přemoženého usilujem',
a i když milovat toužíme, nemilujem', nemilujem'.*

*„Jak ovoce nedozrálé jste ztvrdlí; a ožehnutí
tajemným létem, zrajete k slávě bratrských obejmutí.“*

*Radost je slunce, viděné ve snu: při procitnutí uhasíná;
bolest má tisíce očí a nikdy docela neusíná...*

*„S miliony jste v tajemném bratrství spjati
a jenom v radosti milionů se budete radovati.“*

*K plujícím ostrovům širokou brázdou vůně plujem'...
Plujem a ostrovy plují a nikdy se nepřibližujem'...*

*„Královské zraky vaše klamem vás obestřely:
ostrovy v záři, jež v duši vám kvetou, před vámi otevřely.“*

JARNÍ NOC

*Noc tiše zpívala, šum prvních zelení a jarních vod
byl její melancholické písni doprovod;
ve výši hvězdy, světelné kalichy nesmírné,
dýchaly těžkou vůni nadzemských vegetací;
a ruce bratří mých, jak při smrti na prsou zkřížené,
ležely tiché a zklamané a jako kámen ztížené
zlomeny prací.*

*Však jejich ruce duchové k hvězdám se rozpjaly,
miliony duší na zemi a ve všech světech objaly
a dlouhý oddech radostných procitnutí,
sváteční vření věčného města,
duchových křídel šumění, hra větrů v mystickém osení,
orchestrů neviditelných zapění,
zdvihlo se v taktu jejich tajuplného gesta.*

ČAS

*Lípy, které jsme sázeli pro úlů bratrských včely,
chrámy, které jsme stavěli v ohni a mlčení, pro slávu
tvou,
ruce, jež zimnicí žití se v práci a rozkoši chvěly,
na cestě tisíců dávno již v zářícím prachu smíseny
jsou:*

*souhvězdí, kterým jsme dali nejsladší jména své touhy,
před zraky živých se míhají změněným rytmem a hrou.*

*V tajemství tvoje nebesa nová jsou zotevívána,
slunce dne tvého na jinou stranu promítá stín:
jak potápěči z tvých moří s poklady věků nová vystoup-
la rána,
na nových loukách tymián voní, pelyněk, rákos a kmín
a v paprsků číše nalévá mystický podzim smutek
a snění,
nejopojnější z opojných vín.*

*Ale my čekáme oddaně, jako jsme čekali jednou:
tisíce zemí vidíme stoupati z koupele ohnivých par,
slunce jak milenci žárliví v touze své před nimi rdí
se a blednou,
z vášnivých, bolestných srdcí jim bouří světelné krve
omamný var -
zemdení věky čekáme stále na tvůj tajemný příchod,
na bílé blesky, květ oblaku tvého, lilie věčných tvých jar.*

Kolem nás mihla se znamení: vítězná vojska našeho rodu,

v západů purpurných stanech, jež povstala od ohňů svých,

nebesa v zlatě a krvi jak odlesk od věků zrajících plodů,
jež voněly z dálky v horečné samoty vyvolených!

A na cestách jitřních, jak skvosty ztracené při královen jízdě,

posledních nocí magická rosa slzami vyšlehla z lích...

Uhasla země, vysvobozená... V hrůze své nesmrtelnosti,

z mystických břehů svých zříme, jak dále se valí slávy tvé proud:

v černé oblaky mostů, rozpjatých nekonečností,
vždy nádhernější světy, se signály barevných ohňů,
vidíme plout:

ale jak zrna písku v hodinách přesýpacích jsou hvězdy,
a znova a znova je obrací vůle tvé mlčení, tíže a soud.

Zdrcení nesmírností tvé slávy, čekáme stále, teskni a tiší,

na sladké usmání smíření tvého, skončení dní,
zchladnutí snění rozžhaveného, na času zjasnění vyšší,
zlomení mystické vazby, odpuštění,
a naše slzy, déšť věčný, do srdcí živoucích kanou,
v krupějích ohně a touhy tam pálí, vzlykotem lásky tam zní.